

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/380/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1611207657
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1611207657.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: Mesto Malacky, Radlinského 1, Malacky, IČO: 00 304 913, zastúpeného JUDr. Ester Bujnovskou, advokátkou so sídlom Nádražná 23, Malacky, proti odporcovi: PEPSI - COLA SR, s.r.o., so sídlom Nádražná 534, Malacky, zastúpenej JUDr. Branislavom Šašinkom, so sídlom Exnárova 19, Bratislava, o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Malacky, č.k. 27C 266/2011-94 zo dňa 13. marca 2013, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i** a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom č.k. 27C 266/2011-94 zo dňa 13. marca 2013 zamietol súd prvého stupňa návrh; ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia vlastníctva k nehnuteľnosti evidovanej v katastri nehnuteľnosti ako parcela č. XXXX, register „E“, druh pozemku - orná pôda o výmere 915 m², parcela č. XXXX, register „E“, druh pozemku - orná pôda o výmere 218 m², k. ú. Y., I. Y., zapísanej v celosti na odporcu na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Malacky, katastrálnym odborom; keď vykonaným dokazovaním mal preukázané, že vlastníctvo k predmetným parcelám; ktoré boli pôvodne vo vlastníctve Československého štátu v správe Záhorských liehovární a konzervární n.p. Malacky; bolo na základe zák. č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „ROEP“) zapísané v prospech odporcu. Takto zistený skutkový stav posúdil po právnej stránke podľa ust. § 2 ods. 1, 2, 3 zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí a dospel k záveru; po tom, čo konštatoval danosť naliehavého právneho záujmu; že navrhovateľ nepreukázal splnenie podmienok prechodu vlastníckeho práva k majetku štátu na obec; keď tento nepredložil žiadny listinný dôkaz preukazujúci skutočnosť, že na neho prešla zriaďovateľská alebo zakladateľská funkcia štátneho podniku, v správe ktorého boli predmetné parcely, resp. že by mu vlastníctvo k sporným parcelám patrilo; a konštatoval, že určenie, kto je vlastníkom predmetných parcel presahuje rámec daného konania, keď rozhodoval len o tom, či vlastníkom sporných parcel je navrhovateľ a neurčoval preto, komu vlastnícke právo k sporným parcelám patrí. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania vo výške 299,76 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a jeho rozhodnutie vychádza i z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Dôvodil, že súd prvého stupňa bez akýchkoľvek dôkazov, resp. bez vykonania akéhokoľvek dokazovania konštatoval, že v priebehu konania nepreukázal, že na neho prešla zriaďovateľská alebo zakladateľská funkcia štátneho podniku, v správe ktorého boli predmetné parcely, resp. že by mu vlastníctvo k sporným parcelám patrilo. Uvedený záver súdu prvého stupňa považuje za povrchný a zjavne predčasný, a to s poukazom na ním predložený listinný dôkaz

- oznámenie Správy katastra Malacky zo dňa 06.07.2011, z ktorého vyplýva, že podľa ROEP bolo vlastníctvo k sporným parcelám zapísané v prospech odporcu bez akéhokoľvek titulu len na základe vyhotoveného geometrického plánu, a teda nesprávne, keď správne mal byť ako vlastník zapísaný štát, resp. obec, keďže sa jedná o majetok štátu. S poukazom na listinný dôkaz - Zoznam nehnuteľností, ktoré prechádzajú z majetku SR do vlastníctva obce zo dňa 13.06.1991 dôvodil, že na základe zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí nadobudol vlastníctvo k sporným parcelám, a to v rámci celej ul. Nádražná. Vytýkal súdu prvého stupňa, že si od odporcu nevyžiadal žiadny relevantný listinný dôkaz preukazujúci nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným parcelám, a zároveň spochybnil i samotnú existenciu takéhoto listinného dôkazu, nakoľko odporca nie je právnym nástupcom Záhoráckych liehovární a konzervární alebo iného subjektu, ktorý by uvedené parcely užíval. Nestotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že určenie toho, kto je vlastníkom predmetných parciel presahuje rámec daného konania, keď takéto určenie predpokladá aj preukázanie vlastníckeho práva odporcu, resp. správnosť údajov zapísaných v katastri nehnuteľností, keď navyše správnosť týchto údajov spochybnila i samotná Správa katastra Malacky. Záverom namietal, že výška náhrady trov konania v sume 299,76 Eur; priznanej súdom prvého stupňa vo výroku o trovách konania; je v rozpore s výpočtom výšky náhrady trov konania v sume 216,45 Eur nachádzajúcim sa v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Odporca vo svojom vyjadrení navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v plnom rozsahu potvrdiť a navrhovateľovi uložiť povinnosť náhrady trov odvolacieho konania dôvodiac, že odvolanie navrhovateľa je nedôvodné.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach a v dôvodoch podaného odvolania, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu je v sporovom konaní odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p., a to za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať spornú právne významnú skutočnosť; avšak iba samotná skutočnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa. V rámci rozhodovania o návrhoch účastníkov konania na vykonanie dokazovania súd nevykoná ako nadbytočné tie dôkazy, ktoré neslúžia na odstránenie medzi účastníkmi sporných skutočností, ani dôkazy, ktoré nie sú potrebné na zistenie právne významných rozhodujúcich skutočností, resp. sú nespôsobilé na ich preukázanie alebo ktorými by sa síce preukázala právne významná skutočnosť v konaní však už skôr preukázaná inými dôkazmi ktoré neboli spochybnené; súd nevykoná ani tie dôkazy, ktoré nemôže vykonať, pretože neboli riadne označené (nedostatočne označený svedok) alebo sa vykonať nedajú (svedok na neznámom mieste).

V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáha určenia vlastníctva k nehnuteľnosti evidovanej v katastri nehnuteľností ako parcela č. XXXX, register „E“, druh pozemku - orná pôda o výmere 915 m², parcela č. XXXX, register „E“, druh pozemku - orná pôda o výmere 218 m², k. ú. Y., I. Y., zapísanej v celosti na odporcu s.r.o. na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Malacky, katastrálnym odborom, a to titulom, že v roku 1991 nadobudol na základe zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí do vlastníctva nehnuteľný majetok patriaci do majetku SR, ktorý majetok zahŕňal aj Nádražnú ul., autobusovú čakáreň a autobusové prístrešky nachádzajúce sa na sporných parcelách; keď tieto boli pôvodne vo vlastníctve Československého štátu v správe Záhoráckych liehovární a konzervární n.p. Malacky; a vlastnícke právo k sporným parcelám bolo v prospech odporcu zapísané bez akéhokoľvek titulu len na základe

vyhotoveného geometrického plánu, a teda nesprávne, nakoľko odporca nie je ani právnym nástupcom Záhoráckych liehovární a konzervární.

Na preukázanie svojich tvrdení pripojil navrhovateľ k návrhu ako dôkazy - Zoznam nehnuteľností, ktoré prechádzajú z majetku SR do vlastníctva obce zo dňa 07.11.2006, výpis z pozemkovoknižnej vložky č. XXXX, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 7K 81/1997-49 zo dňa 12.01.1998 o vyhlásení konkurzu na spoločnosť SLOPAK-M, spol. s r.o., Zmluvu o predaji súboru hnuteľných a nehnuteľných vecí a práv k časti podniku zo dňa 26.10.1998, uznesenie Okresného súdu Bratislava zo dňa 19.01.1999 o zápise spoločnosti FABRICIUS, a.s. do OR SR, výpis z OR spoločnosti FABRICIUS, a.s., výzvu správcu konkurznej podstaty spoločnosti SLOPAK-M, spol. s r.o. zo dňa 01.03.1999 adresovaná spoločnosti FABRICIUS, a.s., Odstúpenie od zmluvy správcu konkurznej podstaty spoločnosti SLOPAK-M, spol. s r.o. so spoločnosťou FABRICIUS, a.s. zo dňa 30.04.1999, Žiadosť o zmenu vlastníckeho práva adresovaná Okresnému úradu Malacky - odboru katastrálnemu zo dňa 06.05.1999, výpis z OR spoločnosti SLOPAK-M, spol. s r.o., výpis z LV č. XXXX pre V.Ú. Y. zo dňa 12.09.2012, Oznámenie Správy katastra Malacky zo dňa 01.07.2011.

Súd prvého stupňa predmetný návrh navrhovateľa na určenie vlastníctva k sporným parcelám zamietol, keď dospel k záveru, že v danom prípade navrhovateľ nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci skutočnosť, že na neho prešla zriaďovateľská alebo zakladateľská funkcia štátneho podniku; v správe ktorého boli predmetné parcely; resp. že by mu vlastníctvo k sporným parcelám patrilo.

Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné pre rozhodnutie vo veci a preto v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. súd rozhoduje o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná, keď nie je potrebné vykonávať dôkazy nadbytočné, dôkazy ktoré nie sú významné, či dôkazy, ktoré nie sú spôsobilé preukázať účastníkom tvrdené skutočnosti a výnimočne môže vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Za dôkazy môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických a právnických osôb, listiny, obhliadka a výsluch účastníkov (§ 125 O.s.p.).

Z citovaných ustanovení vyplýva, že v sporovom konaní pri dokazovaní súd nie je odkázaný len na formálne návrhy účastníkov na vykonanie dôkazu, ale zákon pripúšťa, aby súd vykonal aj iné ako účastníkmi navrhnuté dôkazy, ak v priebehu konania vyšla najavo potreba vykonania týchto dôkazov.

Vykonané dôkazy súd hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti, a to podľa svojej úvahy, každý jednotlivito a všetky vo vzájomných súvislostiach a prihliada na všetko, čo v konaní vyšlo najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.).

Dôkazným bremenom treba rozumieť procesnú zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní nebolo preukázané jeho tvrdenie a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, pre nečinnosť účastníka konania (v dôsledku nesplnenia povinnosti uloženej mu § 120 ods. 1 O.s.p.) alebo vôbec (objektívne vzaté) nemohla byť preukázaná. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje toho účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze (neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti). Záver o tom, že účastník neunesol dôkazné bremeno, možno urobiť len vtedy, ak hodnotenie dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia účastníka, ale ani o tom, že by boli nepravdivé. Takýto záver je však možné vyvodiť len vtedy, ak je vykonané všetko dostupné dokazovanie.

Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré konkrétne musí účastník konania preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá sa má na sporný vzťah aplikovať a z ktorej potom vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda kto z účastníkov konania je povinný stanovený okruh skutočností preukázať, a ktorého potom pri nesplnení tejto povinnosti postihuje nepriaznivý následok v podobe neúspechu v spore. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností spočíva na tom účastníkovi

konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

V tomto ohľade treba zdôrazniť, že rozhodnúť v neprospech účastníka v dôsledku neunesenia dôkazného bremena možno len vtedy, ak zhodnotenie všetkých, účastníkom navrhovaných a riadne vykonaných dôkazov, neumožňuje súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia účastníka a ani o jeho nepravdivosti; z dôvodu, že účastník neunesol dôkazné bremeno však nie je možné rozhodnúť v jeho neprospech ak ním navrhované dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností neboli súdom riadne, resp. vôbec vykonané.

Z vyššie uvedených dôvodov potom, pokiaľ súd prvého stupňa v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku nezistil v dostatočnom rozsahu; najmä pokiaľ išlo o preukázanie splnenia podmienok prechodu vlastníckeho práva k majetku štátu na navrhovateľa ako obec; riadnym a zákonným spôsobom skutkový stav, nemohol následne vec ani správne právne posúdiť, keď je predčasný jeho záver, že navrhovateľ nepreukázal, že na neho neprešla zriaďovateľská alebo zakladateľská funkcia štátneho podniku; v správe ktorého boli predmetné parcely; keď z pozemkovoknižnej vložky vyplýva, že sporné parcely boli vo vlastníctve Československého štátu v správe Záhorských liehovární a konzervární n.p. Malacky, tieto sa nachádzajú mimo oplotenej časti pozemku patriacemu odporcovi, ktorý sám nevie preukázať titul, na základe ktorého bol zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník týchto parciel, pričom odporca predložil listinný dôkaz - Zoznam nehnuteľností, ktoré prechádzajú z majetku SR do vlastníctva obce zo dňa 07.11.2006, z ktorého vyplýva, že do vlastníctva obce prešli i nehnuteľnosti - autobusová čakáreň a autobusové prístrešky nachádzajúce sa na sporných parcelách na ul. Nádražná, Malacky.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že ustanovenie § 2 zákona o majetku obcí vymedzuje, ktorý konkrétny majetok prechádza z vlastníctva Slovenskej republiky do vlastníctva obce, pričom ide o špecifický spôsob nadobudnutia majetku na základe zákona. Na prechod majetku nie je potrebné uzatvárať žiadne právne úkony, avšak ustanovenie § 14 zákona o majetku obcí ustanovuje povinnosť pre odovzdávajúce a nadobúdajúce právnické osoby spísať písomné protokoly. Protokoly nemajú konštitutívny charakter, ale plnia deklaratórnu funkciu a len potvrdzujú skutočnosť, ktorá nastala zo zákona. Protokol je podkladom na zápis do katastra nehnuteľností, pričom povinnosť požiadať o zápis do katastra nehnuteľností zákon stanovil na preberajúci subjekt - obec.

Napokon samotná Správa katastra Malacky oznámením zo dňa 06.07.2011 pripustila, že vlastnícke právo odporcu k sporným parcelám bolo zapísané do katastra nehnuteľností nesprávne, nie je však v jej právomoci uvedenú nesprávnosť odstrániť; keď schválený Register obnovenej evidencie pozemkov v V.Ú.. Y. Č.. XXX/ROEP-X/XXXX zo dňa 01.02.2007 bol zapísaný do katastra nehnuteľností pod položkou výkazu zmien č. 148/07; nakoľko uplynula lehota troch rokov od zápisu do katastra nehnuteľností, v ktorej lehote môže orgán štátnej správy na úseku katastra nehnuteľností opraviť údaje, ktoré boli zapísané na základe schváleného Registra obnovenej evidencie pozemkov. Bolo preto povinnosťou súdu prvého stupňa riadne skúmať, či vlastníctvo k sporným parcelám neprešlo na základe zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí na navrhovateľa, resp. ako prešlo na odporcu alebo na základe akého titulu bol tento zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník týchto parciel.

So zreteľom na uvedené možno teda uzavrieť, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci; keď nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; a svoj záver o neunesení dôkazného bremena navrhovateľom v konaní založil na nesprávnom právnom posúdení veci, pre ktoré sa potom vecou samou z hľadiska právne významných skutočností pre posúdenie opodstatnenosti nároku navrhovateľa už nezaoberal, a preto nemožno predčasné závery súdu prvého stupňa o neunesení dôkazného bremena navrhovateľom považovať za správne.

Inou vadou konania v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 221 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia, ale jej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup v občianskom súdom konaní. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Na takúto vadu konania pred súdom prvého stupňa odvolací súd prihliada aj keď nebola výslovne v odvolaní namietaná (§ 212 ods. 3 O.s.p.). O takúto inú vadu konania ide aj vtedy, ak súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie v súlade so zákonom a spôsobom upraveným v zákone.

Rovnako nedostatok riadneho a preskúmateľného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, brániaceho odvolaciemu súdu zhodnotiť jeho správnosť, postihuje konanie pred súdom prvého stupňa vadou v zmysle § 212 ods. 3 O.s.p., ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň tým dochádza k odňatiu práva účastníka konať pred súdom.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Výrok rozsudku musí zodpovedať právnemu posúdeniu skutkových zistení nadobudnutých na základe vyhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania. Z odôvodnenia rozsudku musí predovšetkým vyplývať, čoho sa navrhovateľ domáhal svojím návrhom, na základe akých rozhodujúcich skutočností a z akých dôvodov, v čom spočívala obrana a námietky odporcu, aké dôkazy boli vo veci vykonané, resp. prečo neboli vykonané ďalšie navrhované dôkazy, akými úvahami sa súd spravoval pri ich hodnotení, a teda ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, k akým skutkovým zisteniam na tomto základe dospel, podľa akých ustanovení právnych predpisov zistený skutkový stav posúdil a v konečnom dôsledku je potrebné, aby súd vyložil, na základe akých úvah a k akým právnym záverom dospel.

Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Jednotlivé skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním treba vyhodnotiť z hľadiska ich významu pre posúdenie veci, ich pravdivosti a hodnovernosti a to aj v ich vzájomných súvislostiach a následne výsledky takéhoto hodnotenia premietnuť do záveru o skutkovom stave veci rozhodnom pre jej právne posúdenie, ktoré predpokladá úvahy súdu o tom, prečo podriadil zistený skutkový stav práve pod konkrétne ustanovenia zákona, ako tieto vyložil a aké práva a povinnosti účastníkov konania na ich základe vo vzťahu k predmetu konania dovodil.

Povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodňovať spôsobom uvedeným v § 157 ods. 2 O.s.p. je súčasťou práva na riadny a spravodlivý proces vylučujúci ľubovôľu súdu pri rozhodovaní a zakladajúci dôveru a presvedčenie účastníkov konania, že súd sa ich vecou dostatočne náležite zaoberal z hľadiska všetkých nimi tvrdených rozhodujúcich skutočností v záujme zabezpečenia efektívnej ochrany porušených či ohrozených práv a oprávnených záujmov (§ 1 O.s.p.). Dodržanie zákonných náležitostí pri formulovaní odôvodnenia rozhodnutia predpokladá, že súd sa v ňom adekvátne, čo do myšlienkových postupov racionálne logickým spôsobom, vyporiada so všetkými dôkazmi ako aj skutočnosťami, ktoré inak v konaní vyšli najavo a tiež aj s argumentačnými tvrdeniami účastníkov konania, na ktorých spočívajú ich námietky a je založená ich obrana, pokiaľ majú vzťah k prejednávanej veci. Porušenie práva účastníka konania na riadne odôvodnenie rozsudku znamená upretie jeho práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom, a súčasne mu odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti nemu v rámci riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. Pokiaľ z odôvodnenia rozhodnutia dostatočne jeho výrok nevyplýva, teda nedostatok dôvodov nedáva spoľahlivý podklad pre tento výrok, odvolací súd bez ďalšieho takéto rozhodnutie zruší, hoci by sa aj výrok ukázal správny pri náležitom odôvodnení, neprináleží totiž odvolaciemu súdu svojím rozhodnutím odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu nahrádzať.

Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v danej veci však nespĺňa zákonom stanovené požiadavky na odôvodnenie rozsudku v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a je nedostatočné aj pre preskúmanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku, keď súd prvého stupňa napadnutý rozsudok, ktorým zamietol návrh navrhovateľa v celom rozsahu, odôvodnil len všeobecným konštatovaním, že v konaní nebolo preukázané splnenie podmienok prechodu vlastníckeho práva k majetku SR na navrhovateľa a tento záver súd prvého stupňa neodôvodnil žiadnymi výsledkami vykonaného dokazovania.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O.s.p., keď odvolací súd by rozhodnutím vo veci, za daného stavu veci, nahrádzal prvostupňové rozhodnutie, čím by bolo

účastníkom odopreté právo namietať správnosť skutkových a právnych záverov na inštančne vyššom súde, a tým aj možnosť preskúmania správnosti záverov odvolacieho súdu, ku ktorým by dospel po doplnení dokazovania posúdením skutkových zistení z hľadiska ich rozhodujúcich skutočností, ktoré považoval za významné, ktorými sa však súd prvého stupňa dostatočne nezaoberal, resp. opomenul zaoberať. Posúdenie podstaty veci v rámci dvojinštančného súdneho konania je však súčasťou práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

V ďalšom konaní bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa vec opätovne prejednať, t.j. vykonať dokazovanie vo veci samej vo vyššie naznačenom smere za účelom riadneho zistenia skutkového stavu veci, tak, aby bola účastníkom umožnená realizácia ich procesných práv, a následne opätovne posúdiť dôvodnosť návrhu navrhovateľa a svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.